

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 25 februari 2010
in zaken nrs. 10/609 en 10/606 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 februari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 december 2010, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. B.W.M. Toemen, advocaat te Boxtel, en de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister), vertegenwoordigd door mr. E. Bervoets, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens diens rechtsvoorgangers verstaan.

2.2. Uit het Eurodac-systeem is gebleken dat de Noorse autoriteiten op 16 december 2003 vingerafdrukken van de vreemdeling hebben afgenomen in verband met een asielaanvraag in Noorwegen. De vreemdeling heeft in het kader van de onderhavige asielaanvraag verklaard dat zijn asielaanvragen in Noorwegen tot drie keer toe zijn afgewezen en dat hij in 2007, na de derde afwijzing, naar Afghanistan is gereisd, waar hij tot 5 augustus 2008, derhalve meer dan drie maanden, heeft verbleven. Vervolgens is hij, naar gesteld, via verschillende landen naar Nederland gereisd. De vreemdeling is, naar eigen zeggen, op 25 mei 2009 in Nederland aangekomen. Op 20 juli 2009 heeft hij in Nederland een asielaanvraag ingediend.

2.3. Ingevolge artikel 4 van de Verordening (EG) 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 (hierna: de Uitvoeringsverordening) erkent de aangezochte lidstaat, wanneer een terugnameverzoek is gebaseerd op gegevens die door de centrale eenheid van Eurodac zijn verstrekt en door de verzoekende lidstaat overeenkomstig artikel 4, zesde lid, van Verordening (EG) nr. 2725/2000 van de Raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van 'Eurodac' voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin zijn gecontroleerd, zijn verantwoordelijkheid, tenzij uit zijn onderzoek blijkt dat zijn verantwoordelijkheid krachtens de bepalingen van artikel 4, vijfde lid, tweede alinea, of krachtens artikel 16, tweede, derde of vierde lid, van de Verordening (EG) nr. 343/2003 heeft opgehouden te bestaan. Het feit dat de

verantwoordelijkheid krachtens deze bepalingen heeft opgehouden te bestaan, mag alleen worden ingeroepen op grond van feitelijke bewijzen of uitvoerige en verifieerbare verklaringen van de asielzoeker.

De Uitvoeringsverordening schrijft onder meer voor welke stukken of verklaringen als "bewijzen" en "indirecte bewijzen" gelden voor uitreis uit het grondgebied van de lidstaten in het kader van de vaststelling van de verplichting tot terugname. In de lijsten A en B van bijlage II bij de Uitvoeringsverordening is terug te vinden welke stukken of verklaringen als "bewijzen" dan wel "indirecte bewijzen" kunnen worden aangemerkt.

Volgens overweging 8 van de considerans van de Uitvoeringsverordening wordt, overeenkomstig artikel 4 van de Overeenkomst van 19 januari 2001 tussen de Europese Gemeenschap, de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de criteria en de mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat, in IJsland of in Noorwegen wordt ingediend, de Uitvoeringsverordening gelijktijdig toegepast door de lidstaten enerzijds en door IJsland en Noorwegen anderzijds en omvat de term "lidstaten" voor de Uitvoeringsverordening eveneens IJsland en Noorwegen.

2.4. In zijn enige grief klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat het standpunt van de minister, dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, de toetsing in rechte kan doorstaan. Daarbij heeft de voorzieningenrechter, volgens de vreemdeling ten onrechte, in aanmerking genomen dat hij met verwijzing naar de door hem overgelegde documenten van het te niet aan de ter zake op hem rustende bewijslast heeft voldaan. Hiermee heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat de authenticiteit van deze stukken niet wordt betwist, aldus de vreemdeling. Voor bovengenoemde overweging heeft de voorzieningenrechter, volgens de vreemdeling ten onrechte, mede redengevend geacht dat hij van de door hem gestelde uitreis uit het grondgebied van de lidstaten geen bewijzen heeft overgelegd, als bedoeld in bijlage II, lijst A, onder I.9 van de Uitvoeringsverordening, terwijl dat wel van hem had mogen worden verwacht. Hiermee is de voorzieningenrechter, volgens de vreemdeling, ten onrechte eraan voorbijgegaan dat hij wel indirecte bewijzen heeft overgelegd, zoals zijn eigen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen, en dat daaraan niet mag worden voorbijgegaan op de enkele grond dat er geen bewijzen zijn overgelegd. Voorts heeft de voorzieningenrechter bovengemelde overweging, volgens de vreemdeling ten onrechte, mede doen steunen op de omstandigheid dat de overgelegde werkgeversverklaring en salarisstroken niet kunnen worden aangemerkt als "indirecte bewijzen van dezelfde aard", als bedoeld in bijlage II, lijst B, onder I.9 en II.3 van de Uitvoeringsverordening. In dat verband heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat de minister in het besluit heeft gesteld dat deze documenten niet uit objectieve bron afkomstig zijn en dat daarmee, gezien de uitspraak van de Afdeling van 19 juni 2009 in zaak nr. 200808783/1/V3 (www.raadvanstate.nl), geen toereikende motivering is gegeven, aldus de vreemdeling.

2.4.1. In het besluit van 6 januari 2010 en het daarin ingelaste voornemen heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten. Aan dit standpunt heeft de minister ten grondslag gelegd dat de vreemdeling zijn gestelde terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, niet met enig reisdocument heeft onderbouwd. Met zijn eigen verklaringen over zijn terugkeer naar en verblijf in heeft de vreemdeling niet aan de ter zake op hem rustende bewijslast voldaan, aldus de minister. Voorts heeft de minister bij voormeld standpunt betrokken dat de door de vreemdeling overgelegde werkgeversverklaring en salarisstroken niet afkomstig zijn uit objectieve bron.

2.4.2. De voorzieningenrechter heeft, anders dan de vreemdeling betoogt, terecht overwogen dat met de in beroep aangevoerde documenten van het te niet aannemelijk is gemaakt dat de vreemdeling voor een periode van ten minste drie maanden buiten het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven, nu uit deze documenten slechts kan worden afgeleid dat de vreemdeling tussen 10 februari 2008 en 25 februari 2008 alsmede tussen 10 maart 2008 en 20 maart 2008 in heeft verbleven voor het ondergaan van een medische behandeling. In zoverre faalt de grief.

2.4.3. De voorzieningenrechter is, zo verstaat de Afdeling, de minister gevolgd in zijn standpunt dat de verklaringen van de vreemdelingen over zijn verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten geen betekenis hebben, omdat de vreemdeling zijn gestelde terugkeer naar Afghanistan niet met bewijzen, als bedoeld in bijlage II, lijst A, onder I.9 van de Uitvoeringsverordening, heeft gestaafd. De voorzieningenrechter heeft hiermee echter niet onderkend dat de enkele omstandigheid dat zodanige bewijzen niet zijn overgelegd niet reeds met zich brengt dat de gedetailleerde en verifieerbare verklaringen van de asielzoeker geen betekenis hebben. De Uitvoeringsverordening voorziet immers juist in de mogelijkheid dat een vreemdeling ook aannemelijk kan maken het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden te hebben verlaten met verwijzing naar indirecte bewijzen, zoals dergelijke gedetailleerde en verifieerbare verklaringen.

Voorts heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat de minister aan voormelde werkgeversverklaring en salarisstroken ten onrechte is voorbijgegaan op de enkele grond dat deze niet uit objectieve bron afkomstig zijn. Immers, voormelde werkgeversverklaring en salarisstroken zijn voldoende concreet om als "andere indirecte bewijzen van dezelfde aard", als genoemd in bijlage II, lijst B, onder I.9 en II.3 van de Uitvoeringsverordening, te kunnen worden beschouwd en, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie voormelde uitspraak van 19 juni 2009), uit de Uitvoeringsverordening en de daarbij behorende bijlage II valt niet af te leiden dat ten aanzien van indirecte bewijzen van dezelfde aard de eis is gesteld dat dergelijk bewijs uit objectieve bron afkomstig dient te zijn.

In zoverre slaagt de grief.

2.5. Gezien het onder 2.4.3. overwogene, is het hoger beroep gegrond en dient de aangevallen uitspraak te worden vernietigd. Doende hetgeen de

rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling dat de minister zich, gezien het vorenoverwogene, in het besluit van 6 januari 2010 niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft mogen stellen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, zodat het beroep gegrond is en dat besluit wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) dient te worden vernietigd.

2.6. De Afdeling ziet in hetgeen ter zitting op 14 december 2010 aan de orde is geweest aanleiding te bezien of uit een oogpunt van finale geschilbeslechting reden bestaat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven. Zij overweegt hiertoe als volgt.

2.6.1. De minister heeft ter zitting op 14 december 2010, voor zover thans van belang, aangegeven dat, wanneer buiten beschouwing wordt gelaten dat de werkgeversverklaring en salarisstroken niet uit objectieve bron afkomstig zijn en wanneer de verklaringen van de vreemdeling inhoudelijk worden bezien, de vreemdeling nog steeds niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten. Ook wanneer de genoemde documenten en de verklaringen van de vreemdeling in hun onderlinge samenhang worden beschouwd heeft hij niet aan de ter zake op hem rustende bewijslast voldaan, aldus de minister. In dit verband heeft de minister van belang geacht dat, hoewel enige indirecte bewijzen aanwezig zijn, zich niet een geval voordoet waarbij enkel op basis van de indirecte bewijzen het gestelde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten aannemelijk gemaakt moet worden geacht. Daarbij is betrokken dat in dit geval geen sprake is van een (internationaal) gerenommeerd of anderszins bekend bedrijf, aldus de minister. Onder vorengeschetste omstandigheden bestond er, volgens de minister, geen aanleiding om een nader onderzoek in te stellen naar genoemde indirecte bewijzen.

2.6.2. De vreemdeling heeft ter zitting op 14 december 2010, samengevat weergegeven, aangevoerd dat genoemde indirecte bewijzen voldoende zijn, zeker indien ze in onderlinge samenhang worden bezien, om het door hem gestelde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten aannemelijk gemaakt te achten. De minister had de indirecte bewijzen aan een nader onderzoek kunnen en moeten onderwerpen, aldus de vreemdeling.

2.6.3. Het door de vreemdeling gestelde, weergegeven onder 2.6.2., biedt, gezien de gemotiveerde uiteenzetting van de minister, weergegeven onder 2.6.1., onvoldoende grond voor het oordeel dat het standpunt van de minister, dat zich niet een geval voordoet waarbij enkel op basis van de indirecte bewijzen het gestelde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten aannemelijk gemaakt moet worden geacht en geen aanleiding bestaat voor een nader onderzoek ter zake, de toetsing in rechte niet kan doorstaan, zodat de Afdeling aanleiding ziet met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.7. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 25 februari 2010 in zaak nr. 10/606;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 6 januari 2010, kenmerk 0907.20.1660;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.748,00 (zegge: zeventienhonderdachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

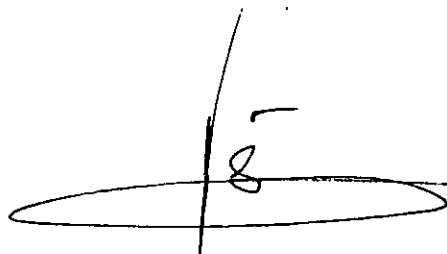
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 april 2011

418-663.

Verzonden: 28 april 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval shape. A vertical line starts from the top of the oval, goes up and then curves to the right, ending in a small horizontal tick mark. A small loop is visible on the right side of the oval.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 10/609 (voorlopige voorziening)
AWB 10/606 (beroep)

Uitspraak van de voorzieningenrechter van 25 februari 2010

inzake

geboren op
nationaliteit Afghaanse,
verblijvende te
verzoeker,
gemachtigde mr. B.W.M. Toemen,

tegen

De staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. D. van Laarhoven.

Procesverloop

Bij besluit van 6 januari 2010 heeft verweerder de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, omdat Noorwegen verantwoordelijk is voor de behandeling daarvan.

Tegen dit besluit heeft verzoeker op 6 januari 2010 beroep ingesteld, hetgeen is geregistreerd onder nummer AWB 10/606.

Tevens heeft verzoeker de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het verzoek is behandeld ter zitting van 11 februari 2010, waar verzoeker in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. C.A.J.M. Sniijders, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op

AWB 10/609 (voorlopige voorziening)
AWB 10/606 (beroep)

2

verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2. De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, van de Awb. De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.
3. Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag, ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).
4. Op 18 september 2009 heeft verweerder de Noorse autoriteiten verzocht verzoeker terug te nemen op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, van Vo 343/2003. Op 30 september 2009 heeft Noorwegen het terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, van Vo 343/2003 aanvaard.
5. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat hij met objectieve documenten heeft aangetoond dat hij voor zijn komst naar Nederland gedurende drie maanden buiten het Dublingebied heeft verbleven, zodat Nederland, gelet op het bepaalde in artikel 16, derde lid, van Vo 343/2003, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Volgens verzoeker heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom de door hem overgelegde documenten niet afkomstig zijn uit objectieve bron. Deze stukken dienen te worden beschouwd als andere indirecte bewijzen van dezelfde aard in de zin van bijlage 2 bij de Uitvoeringsverordening 1560/2003 lijst B onder 9, aldus verzoeker. Bij brief van 29 januari 2010 heeft verzoeker nog een tweetal documenten overgelegd waaruit volgens hem blijkt dat hij in februari 2008 en maart 2008 een medische behandeling heeft ondergaan in het te
6. De rechtbank overweegt als volgt.
7. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, van Vo 343/2003 is de lidstaat, die krachtens deze Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, verplicht een asielzoeker wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.
8. Ingevolge het derde lid van dat artikel komen de in het eerste lid genoemde verplichtingen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

AWB 10/609 (voorlopige voorziening)
AWB 10/606 (beroep)

3

9. Ingevolge artikel 20, derde lid, van de Verordening worden de regels betreffende de bewijzen en indicaties en de interpretatie daarvan, alsmede die voor het opstellen en indienen van verzoeken, vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, tweede lid, bedoelde procedure.

10. Ingevolge artikel 4 van de Uitvoeringsverordening erkent de aangezochte lidstaat, wanneer een terugnameverzoek is gebaseerd op gegevens die door de centrale eenheid van Eurodac zijn verstrekt en door de verzoekende lidstaat overeenkomstig artikel 4, zesde lid, van Verordening (EG) nr. 2725/2000 van de Raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van 'Eurodac' voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin zijn gecontroleerd, zijn verantwoordelijkheid, tenzij uit zijn onderzoek blijkt dat zijn verantwoordelijkheid krachtens de bepalingen van artikel 4, vijfde lid, tweede alinea, of krachtens artikel 16, tweede, derde of vierde lid, van de Verordening heeft opgehouden te bestaan. Het feit dat de verantwoordelijkheid krachtens deze bepalingen heeft opgehouden te bestaan, mag alleen worden ingeroepen op grond van feitelijke bewijzen of uitvoerige en verifieerbare verklaringen van de asielzoeker.

11. Op grond van artikel 20, derde lid, gelezen in verband met artikel 16, derde lid, van de Verordening schrijft de Uitvoeringsverordening onder meer voor welke stukken of verklaringen als 'bewijsmiddelen' en 'indirecte bewijzen' gelden voor uitreis uit het grondgebied van de lidstaten in het kader van de vaststelling van de verplichting tot terugname. In de lijsten A en B van bijlage II bij de Uitvoeringsverordening is terug te vinden welke stukken of verklaringen als 'bewijsmiddelen' dan wel 'indirecte bewijzen' kunnen worden aangemerkt. In de in bijlage II, lijst B, onder I.9 en II.3, van de Uitvoeringsverordening gegeven opsommingen van indirecte bewijzen is aan het slot vermeld 'andere indirecte bewijzen van dezelfde aard'.

12. Uit het Eurodac-systeem is gebleken dat eiser op 16 december 2003 een asielverzoek heeft ingediend in Noorwegen en op 17 oktober 2008 in Italië. Eiser heeft verklaard dat hij – nadat zijn asielaanvraag in Noorwegen was afgewezen – in januari 2008 via Denemarken naar Jalalabad (Afghanistan) is gereisd en dat hij eerst op 27 augustus 2008 is teruggekeerd op het grondgebied van de EU. Op die datum arriveerde eiser in Griekenland, waarna hij op 10 oktober 2008 naar Italië vertrok. Na een verblijf van vier maanden in Italië reisde eiser via Frankrijk en België naar Nederland, waar hij op 25 mei 2009 arriveerde en op 20 juli 2009 de onderhavige asielaanvraag indiende. Op 18 september 2009 heeft verweerder bij de Noorse autoriteiten een terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, van Vo 343/2003 ingediend. Op 30 september 2009 hebben voormelde autoriteiten bericht dat zij verzoeker willen terugnemen, waarna verweerder het asielverzoek op 6 januari 2010 met toepassing van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 heeft afgewezen.

13. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan dit standpunt de toets in rechte doorstaan. Daarbij is in de eerste plaats van belang dat verzoeker van zijn gestelde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten geen directe bewijzen – zoals bedoeld in Uitvoeringsverordening 1560/2003, bijlage II, lijst A, onder 9 – heeft overgelegd, terwijl dat wel van hem had mogen worden verwacht nu hij onder meer heeft verklaard dat hij een vliegticket in zijn bezit heeft gehad waarmee hij vanuit Denemarken naar Pakistan zou zijn gevlogen. De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat de door verzoeker overgelegde

AWB 10/609 (voorlopige voorziening)
AWB 10/606 (beroep)

4

documenten onvoldoende bewijs vormen voor zijn stelling dat hij gedurende drie maanden het grondgebied van de lidstaten zou hebben verlaten. De overgelegde foto's kunnen niet als bewijs worden aangemerkt nu niet uit de foto's blijkt waar en wanneer deze genomen zijn, terwijl de overige overgelegde documenten niet afkomstig zijn uit objectief verifieerbare bron en deels onvertaald zijn gebleven. Deze documenten kunnen dan ook niet worden aangemerkt als "indirecte bewijzen van dezelfde aard", zoals genoemd in bijlage II, lijst B, onder I.9 en II.3, van de Uitvoeringsverordening. De stelling van verzoeker dat van de overgelegde werkgeversverklaring en salarisstroken de bron bekend is, kan niet leiden tot een ander oordeel. Immers, het enkele gegeven dat de bron van deze documenten bekend is, maakt nog niet dat deze als objectief verifieerbaar kan worden gezien. In het licht hiervan kan verzoeker's stelling dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom genoemde documenten niet afkomstig zijn uit objectieve bron, niet slagen.

14. Met de bij brief van 29 januari 2010 overgelegde documenten van het .
te heeft verzoeker naar het oordeel van de voorzieningenrechter evenmin aangetoond dat hij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten. Uit deze documenten – die hooguit kunnen worden aangemerkt als indirecte bewijzen in voornoemde zin – kan immers enkel worden afgeleid dat verzoeker tussen 10 februari 2008 en 25 februari 2008, alsmede tussen 10 maart 2008 en 20 maart 2008, in Pakistan heeft verbleven voor het ondergaan van een medische behandeling.

15. Gelet op het voorgaande heeft het beroep geen redelijke kans van slagen, zodat het verzoek wordt afgewezen. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 van de Awb, tevens het beroep ongegrond.

16. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 10/609 (voorlopige voorziening)
AWB 10/606 (beroep)

5

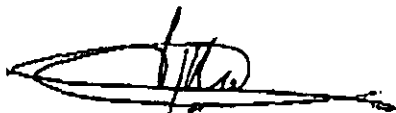

Bestisstag

De voorzieningenrechter,

- wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. L.C. Michon als rechter in tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier en in het openbaar uitgesproken op 25 februari 2010.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover daarbij in de hoofdzaak is beslist, hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **25 FEB. 2010**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 MRT 2010	
ZAAKNR.	201002493
AAN:	P.W. de Bont
BEHANDELD: DD:	JAR:

Postbus 195 5280 AD Boxtel
 Bosscheweg 1 5281 AE Boxtel
 Telefoon: (0411) 67 44 99 Fax: (0411) 67 76 90
 E mail: info@snijdersentoemen.nl
 Website: www.snijdersentoemen.nl

SNIJDERS
 ENTOEMEN
 ADVOCATEN

PER TELEFAX 070-3651380

Griffier van de Raad van State
 afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenrecht

Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Mr C.A.J.M. Snijders
 Mr B.W.M. Toemen
 Mw. Mr E.H.J.M. de Bonth

Boxtel, 12 maart 2010

Inzake / I.N.D. Zevenaar
 Ons kenmerk BT/00014231/26c
 e-mailadres B.Toemen@snijdersentoemen.nl

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen;

geboren op verder te noemen 'appellant', thans gedetineerd op grond van een de maatregel van vreemdelingenbewaring te Arnhem, te dezer zake woonplaats kiezende te (5281 AE) Boxtel aan het adres Bosscheweg 1 ten kantore van zijn advocaat Mr. B.W.M. Toemen die uitdrukkelijk verklaart door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn dit hoger beroepschrift namens hem in te dienen en te ondertekenen.

Appellant heeft kennisgenomen van de uitspraak van de Rechtbank 's-Hertogenbosch d.d. 25 februari 2010, verzonden op 25 februari 2010, AWB 10/609. (prod. 1) Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak en voert hiertoe de volgende grieven aan.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in haar beslissing onder r.o. 13 dat de werkgeversverklaring en de loonstroken niet als "indirecte bewijzen van dezelfde aard" in de zin van bijlage II, lijst B onder 1.9 en II.3 van de Uitvoeringsverordening kunnen worden aangemerkt.

Toelichting:

Kern van de zaak van appellant is de vraag of hij voldoende heeft kunnen aantonen dat hij 3 maanden buiten het Dublin-gebied is geweest. Appellant heeft daartoe een aantal bewijzen overgelegd. Bij zijn asielaanvraag in Nederland was hij reeds in het bezit van de

Gelden voor derden t.n.v. Stichting Derdengelden 10.88.86.484

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald

Any liability shall be limited to the amount which is paid out under the firm's professional liability policy.

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

originele werkgeversverklaring en een aantal bewijzen dat zijn loon betaald is. Deze documenten hadden betrekking op de maanden mei tot en met juli 2008. Daarnaast heeft hij een tweetal medische verklaringen overgelegd uit Peshawar waaruit blijkt dat hij tussen 10 februari 2008 en 25 februari 2008 alsmede tussen 10 maart 2008 en 20 maart 2008 een medische behandeling heeft ondergaan.

De rechtbank te 's-Hertogenbosch heeft met betrekking tot de medische stukken uitsluitend overwogen dat deze aantonen dat appellant in die periode in Peshawar een medische behandeling heeft ondergaan. De authenticiteit van deze verklaringen wordt niet betwist door de rechtbank of door verweerder.

Verweerder heeft met betrekking tot de stukken betreffende zijn werkzaamheden in Afghanistan uitsluitend opgemerkt in de beschikking dat deze niet uit objectieve bron afkomstig zijn. Waarom dat niet is, wordt niet nader gemotiveerd. De afzender staat duidelijk vermeld op de stukken, dus dat had nader onderzocht kunnen worden. Verweerder heeft zich nimmer op het standpunt gesteld dat deze documenten niet als indirecte bewijzen van dezelfde aard kunnen worden aangemerkt. Reeds om die reden had de rechtbank dit niet ten grondslag mogen leggen aan haar besluit. Daarnaast is de motivering van de rechtbank waarom deze documenten niet als zodanig kunnen worden aangemerkt onvoldoende. Alleen de stelling dat de bron niet objectief is, quod non, is daartoe niet voldoende.

Door verweerder is nimmer gezegd dat er getwijfeld wordt aan de authenticiteit of de inhoud van deze stukken.

Daarnaast is geen rekening gehouden met de gedetailleerde verklaringen van appellant zelf over zijn vertrek uit Noorwegen en het verblijf in Afghanistan. Gedetailleerde en verifieerbare verklaringen van de asielzoeker kunnen bijlage II, lijst B onder 1.9 Uitvoeringsbesluit als indirect bewijs worden meegenomen. Ook hier is niet op gereageerd door verweerder en de rechtbank.

Verweerder en de rechtbank te 's-Hertogenbosch hebben met name gewezen op de documenten die er niet zijn en hebben daarbij tekort gedaan aan de documenten die er wel zijn. Nergens blijkt uit wanneer er geen directe bewijzen zijn geen geslaagd beroep kan worden gedaan op de regel van art. 16 lid 3 Dublinverordening. In dat kader is bij de mondelinge behandeling ook gewezen op de uitspraak van uw Afdeling d.d. 19 juni 2009, JV 2009/327.

De rechtbank te 's-Hertogenbosch heeft dan ook ten onrechte bepaald dat de door appellant overgelegde bewijzen onvoldoende bewijs vormen een geslaagd beroep op art. 16 lid 3 Dublinverordening zodat de beslissing voor vernietiging in aanmerking komt.

SNIJDERS
ENTOEMEN
ADVOCATEN

REDENEN WAAROM;

Appellant u verzoekt de bestreden uitspraak van de Rechtbank 's-Hertogenbosch d.d. 25 februari 2010, verzonden op 26 november 2008, AWB 08/39653 te vernietigen en het op 6 november 2008 ingediende beroepschrift alsnog gegrond te verklaren met toekenning van schadevergoeding aan appellant en veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Bepaaldelijk gevolmachtigde

B.W.M. Toemen

